

בבית המשפט העליון

רע"פ 8570/18

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: מוטי זגורי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בעפ"ג 50688-06-18 ובעפ"ג 20006-06-18 שניתן ביום 22.10.2018 על ידי השופטים ד' ברלינר, א' נחליאלי חיאט ו-ש' יניב

בשם המבקש: עו"ד ליאת מאיר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטים ד' ברלינר, א' נחליאלי חיאט ו-ש' יניב) בעפ"ג 50688-06-18 ובעפ"ג 20006-06-18 שניתן ביום 22.10.2018, במסגרתו התקבל ערעור המשיבה על קולת העונש ונדחה ערעור המבקש על חומרת העונש, אשר נגזר עליו בגזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (השופטת י' פרדלסקי) בת"פ 58157-02-16 שניתן ביום 7.5.2018.

2. המבקש הורשע, על פי הודאתו, בכיצוע שלוש עבירות של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ובעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

3. כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, במהלך שנת 2013 קיבל המבקש כספים במרמה בשלוש הזדמנויות שונות מארבעה אנשים שונים, וזאת בסך כולל של 11,530 ש"ח.

בשלוש ההזדמנויות פעל המבקש באופן דומה: הוא פירסם מודעה המציעה עבודה; לאחר מפגש עם מתעניין, הציג בפניו המבקש מצג כוזב על היותו מנהל עסק של ייבוא סיגריות בהיקפים גדולים, ובהמשך דרש סכומי כסף בטענות כוזבות שונות לצורך ביצוע העבודה המוצעת לכאורה.

באחת ההזדמנויות, לאחר שמתעניין אשר לא קיבל את התמורה לכספו אמר למבקש כי יתלונן למשטרה על התנהלותו, איים עליו המבקש בפגיעה שלא כדין "בכוונה להפחידו" על מנת להשיג סכום כסף נוסף ולמנוע ממנו מלהגיש תלונה.

4. לאחר שדן בערך המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות, נסיבות ביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנוהגת, קבע בית משפט השלום את מתחם הענישה ההולם בטווח שבין מספר חודשי מאסר לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של המבקש שקל בית משפט השלום לקולא את הודאת המבקש והחיסכון בזמן השיפוטי; את חלוף הזמן מביצוע העבירה ועד הגשת כתב האישום; את האמור בתסקיר שירות המבחן; וכן את הפגיעה הצפויה במבקש כתוצאה מעונש מאסר מאחורי סורג וברית. מנגד, נשקלו לחומרא הרשעותיו הקודמות של המבקש הכוללות ביצוע עבירות אלימות; וכן העובדה כי לא היה בעונשי המאסר שריצה ואף בעונשי מאסר על תנאי שהיו תלויים ועומדים בעניינו כדי להרתיעו מביצוע העבירות.

בסופו של יום גזר בית משפט השלום על המבקש עונש של 7 חודשי מאסר בפועל; הפעיל עונש של 6 חודשי מאסר על תנאי שהוטלו על המבקש במסגרת ת"פ 39483-03-11 (בית משפט השלום בתל-אביב) מהם 3 חודשים במצבר ו-3 חודשים בחופף; וכן הפעיל עונש של 4 חודשי מאסר על תנאי שהוטלו על המבקש במסגרת ת"פ 3762-03-11 (בית משפט השלום בתל-אביב) מהם חודשיים במצטבר וחודשיים בחופף, כך שבסך הכול ירצה המבקש עונש של 12 חודשי מאסר מאחורי סורג וברית.

עוד הוטל על המבקש עונש של 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירת מרמה או אלימות לרבות איומים למשך 3 שנים; פיצויים בסך כולל של 11,530 ש"ח; וכן קנס בסך 1,000 ש"ח או 10 ימי מאסר תמורתו.

5. המשיבה והמבקש ערערו שניהם לבית המשפט המחוזי על מידת העונש.

בערעורה טענה המשיבה, בין היתר, כי בית משפט השלום סטה משמעותית ממתחם הענישה הראוי בנסיבות העניין. בפרט נטען כי היה על בית משפט השלום לקבוע לעבירת האיומים מתחם נפרד ושונה מיתר העבירות; וכי יש להחמיר בעונשו לנוכח העובדה שעברו הפלילי של המבקש כולל לא פחות מ-21 רישומים פליליים, ואף תלויים ועומדים נגדו שני עונשי מאסר על תנאי.

מנגד טען המבקש כי בית משפט השלום החמיר עמו יתר על המידה, ובפרט נטען כי לא ניתן משקל מספק לחלוף הזמן מביצוע העבירה בשנת 2013 ועד להגשת כתב האישום בשנת 2016, וכן כי ראוי היה לסטות לקולא ממתחם הענישה שנקבע משיקולי שיקום.

6. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש וקיבל את ערעורה של המדינה.

בפסק דינו עמד בית המשפט המחוזי על חומרת העבירות שביצע המבקש, במסגרתן ניצל מתלוננים תמימים בטענות שווא לצורך השגת כספים. עוד ציין בית המשפט המחוזי את האמור בתסקיר שירות המבחן לפיו המבקש לא ביצע שינוי ממשי באורח חייו ובתפיסת עולמו.

בית המשפט המחוזי קבע כי בקביעת מתחם הענישה היה על בית משפט השלום לתת ביטוי לכך שמדובר בשלושה אירועים שונים, אשר באחד מהם אף ביצע המבקש עבירת איומים.

בהתייחס לנסיבותיו האישיות של המבקש צוין כי עברו הפלילי מכביד וכי המבקש ריצה תקופות מאסר ממושכות שלא היה בהן כדי להרתיעו מביצוע העבירות.

לפיכך, החמיר בית המשפט המחוזי בעונשו של המבקש באופן שבגין העבירות מושא כתב האישום דנן יהא על המבקש לרצות 12 חודשי מאסר בפועל חלף 7 חודשי מאסר אשר השית עליו בית משפט השלום. כמו כן הפעיל בית המשפט את עונשי המאסר המותנים כך שירוצו בחופף זה לזה ובמצטבר למאסר שהוטל. בסך הכול קבע בית המשפט המחוזי כי המבקש ירצה 18 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח. יתר רכיבי הענישה נותרו בעינם.

7. מכאן הבקשה שלפניי.

8. המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי לא נתן משקל ראוי לחלוף הזמן מיום ביצוע העבירות ועד להגשת כתב האישום; להודאתו וקבלת האחריות על מעשיו; ולהיקף "הקטן" כהגדרתו של מעשי המרמה שביצע. עוד נטען כי משלא היתה כל "טעות מהותית" בפסק דינו של בית משפט השלום, ואף לא סטייה קיצונית ממתחם הענישה, לא היה על בית המשפט המחוזי להתערב בגזר הדין של הערכאה הדיונית.

9. דין הבקשה להידחות.

10. הלכה היא כי לא תינתן רשות ערעור אלא במקרים בהם הבקשה מעוררת סוגיה עקרונית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או כאשר מתעוררים שיקולי צדק ייחודיים. זאת ועוד, ככלל, לא תתקבל רשות ערעור הנסכה על חומרת העונש בלבד, אלא אם מדובר במקרה שבו ניכרת סטייה קיצונית מרמת הענישה הנוהגת בעבירות דומות.

11. עניינו של המבקש אינו בא בגדר מקרים אלו. טענותיו של המבקש ממוקדות כולן בעניינו הפרטני בלבד. כך, טענותיו לגבי המשקל שראוי להעניק לשיקולי חלוף הזמן, שיקולי השיקום וכן להיקף פעילותו העבריינית נוגעות כולן לעניינו בלבד ולא מתאימות להיטען במסגרת ההליך דנן. המבקש אף לא מנסה להצביע על טעם עקרוני או על חשש ממשי לקיומו של עיוות דין, ודי בדברים אלו כדי לדחות את הבקשה.

אף לגופו של עניין אני סבור כי נכון עשה בית המשפט המחוזי משהחמיר את עונשו של המבקש. במעשיו הנלוזים ניצל המבקש את תמימותם של מחפשי העבודה והצורך הממשי שלהם במציאת משלח יד, וגזל מהם כספים בטענות שווא. מעשים אלו מצדיקים את התערבותו של בית המשפט המחוזי בעונש, ואין בכך כדי לחרוג מהענישה הראויה. זאת, גם בשים לב לעברו הפלילי המכביד של המבקש והענישה על-תנאי שעמדה לחובתו, אשר לא היה בה כדי להרתיעו מביצוע העבירות.

12. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ג' בטבת התשע"ט (11.12.2018).

ש ו פ ט